

No dispareu a l'alcalde de Vic

Dll, 18/01/2010 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Si no fos tant irritant seria fins i tot ridícul el capteniment del president Zapatero, de la vicepresidenta de la Vega i d'altres personatges de la seva capital, amb les seves emfàtiques, però hipòcrites, crides a l'ordre a l'alcalde de Vic.

Al cap i a la fi, l'ajuntament de Vic, en qüestionar els mecanismes actuals de l'empadronament d'immigrants -no oblidem que per ara no han donat cap passa més- tant sols ha posat en evidència les greus contradiccions de la legislació d'estrangeria d'aquest país. Les lleis espanyoles diuen que cal procedir a l'expulsió d'aquells estrangers que no tinguin el passaport amb el visat corresponent o un permís de residència. Per que caldria, doncs, empadronar-los?

No oblidem pas el drama personal del "sense papers", però és la llei espanyola la que els hi nega un estatus de legalitat i no l'ajuntament de Vic.

Per contra crec que ha estat positiu aquest remenar les aigües estancades, o donar la puntada de peu al vesper, com algú ha qualificat el gest de Vic. Els discursos dels drets i de la integració són bonics, però la seva realització demana esforços que es fan en el territori i no en els despatxos ni en les seus dels governs ni dels parlaments, recursos no sempre disponibles, sovint negats pels que s'omplen la boca dels discursos i tensions viscudes per les capes més febles de la població. Quanta demagògia hem hagut de suportar sobre la immigració!

Avui, precisament, els cristians celebrem la Jornada Mundial de les Migracions i enguany es fa sota el lema: La formació dona oportunitats, eliminem diferències. Les escoles cristianes de Vic -també les de Manlleu i moltes altres poblacions- son un exemple prou eloqüent del ferm compromís mantingut en el terreny educatiu per donar oportunitats als fills de la població immigrada i com, ben sovint, aquest compromís s'ha de mantenir només amb el sacrifici econòmic de les entitats titulars de les escoles, el sobreesforç del professorat i la solidaritat de les altres famílies.

Des de fa molts anys, és precisament a Vic i a Manlleu on s'assajaren mesures que han comportat que no hi hagi diferències significatives en el nombre d'alumnes

d'origen immigrat escolaritzat en centres públics i l'escolaritzat en centres concertats. Aquesta corresponsabilitat fa anys que es dona però encara és hora que es produeixi una analogia en els recursos. L'aportació de l'administració pública per al sosteniment de la plaça escolar segueix sent radicalment desigual. Tot i que l'administració es nega a donar a conèixer les xifres, totes les estimacions situen en gairebé el doble el que s'aporta a la pública respecte del que s'aporta a la concertada. Per exemple, mentre el professorat d'ESO al sector públic té una mitjana de 15 hores de classe setmanals, a l'escola concertada -amb les mateixes dificultats i complexitat pel que fa a l'alumnat- la mitjana és de 24,5 hores. El mateix tipus de decalatge el podríem trobar en molts altres paràmetres. La penúria econòmica de la major part d'escoles concertades del territori -totes les escoles concertades de Vic i Manlleu són escoles cristianes- i la diferència de tracte és sagnant.

No es difícil imaginar com deuen ressonar en les seves orelles determinats discursos frívols o cíncics dels paladins de la integració. Per tant benvingut sigui qui trenqui el silenci. Els problemes cal afrontar-los coneixent-los i no mirant cap a un altre costat.